

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 2.289 van 3 oktober 2007
in de zaak X/IIde kamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Kazachse nationaliteit, op 26 juli 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 25 april 2007 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. CALLEWAERT, die loco advocaat H. COLSON verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Verzoekster kwam België binnen op 24 oktober 2000 en diende op dezelfde dag een asielverzoek in.

1.2. Op 24 december 2002 nam de adjunct-Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Het tegen deze beslissing bij de Raad van State ingestelde beroep tot nietigverklaring werd bij arrest van 22 mei 2007 verworpen.

1.3. Bij schrijven van 22 juli 2004 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Op 25 april 2007 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard. Deze beslissing, die thans wordt bestreden, werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 27 juni 2007.

De beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

“(…)

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 2000 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, studeerde, een cursus alfabetisering volgde, Frans leert en spreekt, een woning huurt, behoort tot de Evangelische Kerk, niet bekend is bij de Belgische gerechtelijke of politiediensten, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 24/12/2002 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02/10/2000)

Het feit dat haar kind hier naar school gaat, kan evenmin aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden zijn.

Voorts lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers bijna dertig jaar in Kazachstan en het verblijf in België, integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met de relaties in het land van herkomst.

Betrokkene beroept zich tot slot op de vrees voor een terugkeer naar het land van herkomst of van verblijf. De Europese richtlijn 2004/83/EG van 29/04/2004 inzake de minimumnormen voor de voorwaarden die vervuld moeten worden door de onderdanen van derde landen of door staatlozen om aanspraak te kunnen maken op de vluchtelingenstatus of door personen die om andere redenen internationale bescherming behoeven en inzake de inhoud van deze statuten, werd in het Belgisch nationaal recht opgenomen en is van toepassing sinds 10/10/2006. Bijgevolg hoort het onderzoek van de in huidig verzoek ingeroepen elementen te gebeuren binnen een specifiek georganiseerde procedure. Deze procedure (voorzien door de Artikels 50 en 51 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en door Artikel 77 §1 en 2-als overgangsmaatregel- van de wet van 15/09/2006 tot wijziging van de Wet van 15/12/1980) valt

*niet onder de bevoegdheid van de Dienst "Humanitaire Regularisaties" bij de Dienst Vreemdelingenzaken.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep:

Over de ontvankelijkheid van het beroep:

2.1.1. De minister van Binnenlandse Zaken werpt op dat het verzoekschrift niet de taal voor het overeenkomstig artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet horen ter terechtzitting vermeldt. Hij vraagt de vordering onontvankelijk te verklaren omdat niet werd voldaan aan deze substantiële vereiste.

2.1.2. De vereiste vermelding van de taal voor het horen ter terechtzitting is binnen het vreemdelingencontentieux van belang om te bepalen of een tolk aanwezig dient te zijn op de terechtzitting (artikel 13, tweede lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift voor een eventueel horen ter zitting opteert voor de Russische taal. Er is derhalve voldaan aan de in artikel 39/69, § 1, tweede lid, 5°, van de Vreemdelingenwet voorgeschreven vormvereiste.

De exceptie is ongegrond.

Over de gegrondheid van het beroep:

2.2. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9 bis en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer specifiek het eerbiedigen van de redelijke termijn, het rechtszekerheidsbeginsel en het verbod op willekeur.

2.2.1. In een eerste onderdeel van het middel betoogt verzoekster dat een manifeste appreciatiefout werd begaan. Zij verwijst hierbij naar het feit dat de minister van Binnenlandse Zaken verklaarde dat een verblijfsvergunning zal worden toegekend indien de asielprocedure meer dan vier jaar heeft geduurd, of drie jaar voor een gezin met schoolgaande kinderen. De Raad kan evenwel slechts vaststellen dat de asielprocedure na minder dan drie jaar werd beëindigd met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf en dat het middel dus feitelijke grondslag mist. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden in haar stelling dat de overheid, door de ministeriële instructies niet toe te passen, willekeurig heeft gehandeld en het rechtszekerheidsbeginsel heeft miskend. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert dient er verder op gewezen te worden dat de procedure voor de Raad van State geen deel uitmaakt van de asielprocedure en het instellen van een beroep bij de Raad van State geen schorsende werking heeft (R.v.St., nr. 142.689, 29 maart 2005). Bij arrest van 22 mei 2007 werd het door verzoekster ingestelde beroep tot nietigverklaring trouwens verworpen, zodat ook de aangehaalde rechtspraak waarin gewezen wordt op de retroactieve werking van een vernietiging niet dienstig kan ingeroepen worden.

Waar verzoekster nog een mogelijke schending van artikel 13 van het EVRM aanvoert dient gesteld te worden dat artikel 13 van het EVRM geen onafhankelijk bestaan heeft en slechts kan geschonden worden indien tevens de schending van een ander artikel van het EVRM aangetoond wordt en verzoekster op dit punt in gebreke blijft. Verzoekster verwijst wel naar artikel 3 EVRM, doch laat na in concreto aan te duiden op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel zou schenden. Verzoekster maakt dus niet aannemelijk dat de bestreden beslissing de in het middel aangevoerde verdragsbepaling heeft geschonden (R.v.St., nr.169.201, 20 maart 2007).

Verzoekster verwijst naar artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. In casu werd evenwel geen toepassing gemaakt van dit artikel, aangezien, overeenkomstig artikel 76 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, het artikel 9 bis slechts toepasbaar is op aanvragen die ingediend werden na 1 juni 2007 en verzoekster haar aanvraag voordien had ingesteld. De verwijzingen naar artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet zijn in casu dus niet dienend.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2.2. In een tweede onderdeel van het middel voert verzoekster de schending van de formele motiveringsplicht aan.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende wijze”. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster gaat er in haar uiteenzetting van het onderdeel van het middel ten onrechte van uit dat de formele motivering aan het bestuur opgelegd door de voornoemde wetten inhoudt dat alle door haar aangevoerde argumenten moeten worden beantwoord zoals dat krachtens artikel 149 van de Grondwet het geval is met een rechterlijke uitspraak. De bestreden beslissing geeft evenwel duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag werd besloten. In de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar het feit dat de door verzoekende partij ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn en dat deze niet aantonen waarom de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf niet via de gewone procedure kan gebeuren. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 98.928, 19 september 2001).

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2.3. In een derde onderdeel van het middel voert verzoekster aan dat het feit dat zij bijna drie jaar diende te wachten op een beslissing inzake haar aanvraag om machtiging tot verblijf een schending uitmaakt van het beginsel van behoorlijk bestuur dat een beslissing dient te worden genomen binnen een redelijke termijn. Zij wijst er op dat zij zich ondertussen verder heeft geïntegreerd in België. Zij verwijst tevens naar de omzendbrief van 15 december 1998 houdende toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, waarin wordt voorzien in een beslissing binnen een periode van negentig dagen.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat de omzendbrief van 15 december 1998 geenszins juridisch afdwingbaar is en dat de daarin opgenomen termijn enkel een interne richtlijn is, waarop geen sanctie werd voorzien (R.v.St., nr. 116.627, 3 maart 2003). Verder dient te worden vastgesteld dat zo er te dezen al sprake kan zijn van het overschrijden van een redelijke termijn, die overschrijding niet tot gevolg kan hebben dat verzoeksters aanvraag tot regularisatie bevestigend moest worden beoordeeld. Zij beweert dit trouwens ook niet. Verzoekster toont niet aan welk belang zij heeft bij het inroepen van dit middel (R.v.St., nr. 152.558, 12 december 2005).

Het derde onderdeel van het middel is onontvankelijk.

2.3. Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend zeven door:

dhr. G. DE BOECK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
-------------------	--

dhr. S. VAN CAMP,	toegevoegd griffier.
-------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP.

G. DE BOECK.